

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.480 van 7 maart 2002
in de zaak A. 71.581/VII-14.794.**

In zake : Frans VAN EYCK,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat G. PAQUE,
 kantoor houdende te HEERS,
 Steenweg 161

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Frans VAN EYCK op 10 oktober 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 8 augustus 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep dat de Vlaamse Landmaatschappij had ingesteld tegen het besluit van 5 maart 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heers, houdende het verlenen aan de verzoeker van een milieuvergunning voor het veranderen van een varkensbedrijf aan de Sint-Quirinusstraat 6 te Heers, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 januari 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. PAQUE, die verschijnt voor de verzoeker, en van bestuurssecretaris T. ROOSEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak zich als volgt aandienen :

1.1. De verzoeker baat te Heers, aan de Sint-Quirinusstraat 6, een varkenshouderij uit.

1.2. Op 16 november 1995 dient de verzoeker de milieuvergunningsaanvraag in die aanleiding zal geven tot de thans bestreden beslissing.

Het voorwerp van deze aanvraag wordt als volgt omschreven :

“# Het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting. (...)
Het veranderen van een inrichting, met precisering dat het betreft :
een uitbreiding door verhoging in aantal dieren en m³ mestopslag in bestaande stallen en mestput”.

1.3. Op 5 maart 1996 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heers aan de verzoeker een vergunning voor het houden van 675 varkens ouder dan tien weken, de opslag van 765 m³ dierlijke mest, het lozen van huishoudelijk afvalwater in de openbare riolering en een opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55 ° C.

De vergunning wordt verleend voor een termijn eindigend op 19 juni 2000, samenvallend met de einddatum van de basisvergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heers op 19 juni 1970.

In de aanhef van het besluit overweegt het college van burgemeester en schepenen “dat het hier wel degelijk om een uitbreiding van het bestaand bedrijf gaat, en niet om een vernieuwing”.

1.4. Met een beroepschrift van 1 april 1996 stelt de Vlaamse Landmaatschappij beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg.

In het beroepschrift wordt in essentie betoogd dat de argumenten die de Vlaamse Landmaatschappij in haar negatief advies had geformuleerd, met name dat de aanvraag tot hernieuwing niet ontvankelijk is omdat ze te vroeg werd ingediend, en dat de aanvraag tot uitbreiding niet verenigbaar is met de artikelen 5.9.4.3 en 5.9.4.4 van Vlarem II, door het college van burgemeester en schepenen niet worden weerlegd.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een reeks adviezen uitgebracht.

Tevens brengt de exploitant in een schrijven zijn argumentatie naar voor.

- (a) De Vlaamse Milieumaatschappij adviseert principieel gunstig.
- (b) De afdeling milieuvergunningen van AMINAL meent dat de argumentatie in het beroepschrift van de Vlaamse Landmaatschappij gegrond is, en zij treedt ze bij. Ze stelt voor het beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing op te heffen.
- (c) De Vlaamse Landmaatschappij adviseert ongunstig. Zij stipt aan dat de aanvraag niet verenigbaar is met artikel 5.9.2.3, § 1, van Vlarem II, aangezien alle op de inrichting geproduceerde mengmest niet gedurende minimaal zes maanden kan opgeslagen worden, en zij wijst er tevens op dat de aanvraag niet verenigbaar is met de verbods- en afstandsregels bepaald in artikel 5.9.4.3 en artikel 5.9.4.4 van Vlarem II.
- (d) De afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert principieel gunstig.
- (e) De provinciale landbouwdienst adviseert principieel gunstig.
- (f) In een schrijven van 29 mei 1996 brengt de exploitant zijn argumenten naar voor.

Hij wijst er in essentie op dat in verantwoorde gevallen bij de indiening van een vergunningsaanvraag voor de verandering van een vergunning van een bestaande inrichting de opheffing kan gevraagd worden van de lopende vergunning en dat een milieuvergunning kan gevraagd worden voor het geheel van de inrichting, ook al is de aanvraag gedaan vóór de achttiende maand voor het verstrijken van de lopende vergunning.

De Vlaamse Landmaatschappij was niet bevoegd om advies uit te brengen over de kwestie van de voortijdigheid van de vergunning.

De inrichting is wel verenigbaar met de verbods- en afstandsregels die zijn neergelegd in de artikelen 5.9.4.3 en 5.9.4.4 van Vlarem II, nu deze niet van toepassing zijn op hernieuwingsaanvragen en aanvragen voor een uitbreiding van de bestaande inrichting met minder dan 100 %, zoals in casu.

Overigens was ook wat dit aspect betreft de Vlaamse Landmaatschappij niet bevoegd om advies uit te brengen.

(g) De v.z.w. Limburgs Studiecentrum voor Ecologie en Bosbouw (LISEC) adviseert gunstig.

(h) Op 12 juni 1996 adviseert de provinciale deskundige leefmilieu ongunstig. Hij wijst er op dat binnen een straal van twintig meter zich een twintigtal woningen bevindt, dat de inrichting gelegen is in de beschermingszone type III van een naburige waterwinning en dus onder de verbodsbepalingen van Vlarem II valt (artikel 5.9.4.3), en dat de bezwaren van de Vlaamse Landmaatschappij kunnen worden bijgetreden.

(i) Naar aanleiding van verzoekers schrijven brengt de afdeling milieuvergunningen van AMINAL op 14 juni 1996 een bijkomend advies uit.

In dit advies wordt onder meer overwogen dat betreffende de vroegtijdige aanvraag tot het hernieuwen van de milieuvergunning gesteld kan worden dat het college van burgemeester en schepenen in het betwiste besluit enkel een vergunning heeft verleend voor de uitbreiding, en dat de exploitant geen beroep aantekende tegen het niet toestaan van de hernieuwing.

Voorts wordt overwogen dat de inplantingsregels niet van toepassing zijn op de verandering van bestaande inrichtingen, wanneer de vergroting minder dan 100 % bedraagt. Tenslotte wordt overwogen :

“Overwegende echter dat volgende overwegingen eveneens het ongunstig advies van de Afdeling Milieuvergunningen mede hebben bepaald :

- de inrichting is deels gelegen in een woongebied met landelijk karakter deels in een agrarisch gebied;
- de inrichting is gelegen op een afstand van ca 300 meter van een park en recreatiegebied;
- de naaste vreemde woning is gelegen op ca 10 meter van de inrichting;
- de bebouwing binnen een straal van 100 meter bedraagt ca 20 woningen;
- de mestopslagcapaciteit voor zes maanden onvoldoende is;

Overwegende dat de gevraagde uitbreiding betrekking heeft op het verhogen van het aantal dieren in de bestaande stallen, dat er geen nieuwe stal wordt gebouwd, dat de uitbreiding milieutechnisch geen verbetering voor het bedrijf zal betekenen, dat de geurhinder voor de onmiddellijke omgeving zal verhogen;

Overwegende dat (een) gedeelte van de bewoonde dorpskern gelegen is in de overheersende windrichtingen, dat er een dichte bebouwing is in de omgeving van de inrichting;

Overwegende dat er aanleiding toe bestaat het beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing op te heffen”.

(j) In een nota van 24 juni 1996 schrijft de provinciale deskundige leefmilieu :

“Gezien er geen maatregelen zijn om de emissies van ammoniak vanuit de stallen te reduceren zullen deze onvermijdelijke emissies aanleiding geven tot geurhinder en verontreiniging van het grondwater. Dit laatste omdat de depositie van de ammoniakemissies hoofdzakelijk binnen een straal van 500 meter rond de inrichting zullen gebeuren en de inrichting binnen de beschermingszone III van een naburige grondwaterwinning is gelegen”.

(k) Nadat de exploitant is gehoord brengt de provinciale milieuvergunningscommissie haar advies uit, dat besloten wordt als volgt :

“De Provinciale Milieuvergunningscommissie brengt volgend advies uit :
UNANIEM ONGUNSTIG ADVIES voor de gevraagde uitbreiding, omwille van :

- mogelijke geurhinder, gelet op het feit dat deze inrichting gelegen is in de omgeving van een dichte bebouwing en dat een gedeelte van de dorpskern van Rukkelingen-Loon gelegen is in de overheersende windrichting, dat door de gevraagde uitbreiding met 147 varkens de geurhinder voor de omgeving zeker nog zal toenemen;
- de ligging van de inrichting in een beschermingszone type III van het waterwinningsgebied (volgens het Grondwaterdecreet van 24-01-1984 en bij besluit van 06-12-1993)”.

1.6. Met een besluit van 27 juni 1996 verlengt de bestendige deputatie de behandelingstermijn met één maand.

Deze beslissing wordt aan de verzoeker betekend met een aangetekend schrijven van 28 juni 1996.

1.7. Op 8 augustus 1996 wordt het bestreden besluit genomen, waardoor het beroep wordt ingewilligd en de aanvraag geweigerd, voornamelijk op grond van volgende motieven :

“Overwegende dat de door de aanvrager aangebrachte gegevens (tijdens het horen in de Provinciale Milieuvergunningscommissie en in het schrijven van 04-06-1996) als volgt kunnen geëvalueerd worden :

- inzake het niet bevoegd zijn van de V.L.M. om voor een klasse-2-aanvraag advies uit te brengen over een vroegtijdige aanvraag tot hernieuwing;

hierbij kan worden opgemerkt dat artikel 20 van Vlarem I bepaalt welke aspecten de adviezen van de adviserende diensten moeten omvatten én voormeld artikel legt geen beperking op voor wat betreft de inhoud van de adviezen van de diverse adviserende diensten;

- de inplantingsregels (artikel 5.9.4.3. van Vlarem II) zijn volgens artikel 3.2.2.2. §2 van Vlarem II niet van toepassing, doch de vergunningverlenende overheid kan op basis van andere elementen de gevraagde milieuvergunning weigeren;
- het verzoek om uitspraak te doen over de aanvraag tot hernieuwing van de milieuvergunning, hierbij kan worden gesteld dat het College van Burgemeester en Schepenen hierover geen uitspraak heeft gedaan zodat de aanvraag tot hernieuwing van de milieuvergunning stilzwijgend werd geweigerd; hiertegen had de exploitant beroep kunnen aantekenen bij de Bestendige Deputatie wat hij niet heeft gedaan;

Overwegende dat de argumenten van de beroeper als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- het argument met betrekking tot het feit dat de hernieuwing te vroeg werd aangevraagd wordt als gegrond beschouwd gelet op volgende overwegingen :
 - * de hernieuwing kan volgens artikel 39 van Vlarem I pas aangevraagd worden binnen de achttiende en twaalfde maand vóór het verstrijken van de lopende milieuvergunning;
 - * milieutechnisch worden er geen nieuwe investeringen gedaan; de bestaande stallen worden behouden, enkel het aantal dieren in de bestaande stallen worden verhoogd, zodat men dit niet als argument kan gebruiken om een nieuwe vergunningstermijn van twintig jaar toe te staan;
- het argument met betrekking tot het niet weerleggen van het ongunstig advies van de V.L.M. wordt als gegrond beschouwd gezien dit een schending van de motiveringsplicht betreft;

Overwegende dat de exploitant een aanvraag heeft ingediend voor alle inrichtingen met inbegrip van de reeds vergunde inrichtingen, dat de aanvraag in feite enkel betrekking heeft op een uitbreiding met 147 varkens (waarvan 123 mestvarkens en 24 zeugen) en 100 m³ vaste mest, gelet op de reeds vroeger afgeleverde milieuvergunningen;

Overwegende dat de inrichting gelegen is enerzijds in een woongebied met landelijk karakter en anderzijds in een agrarisch gebied, dat de gevraagde uitbreiding met varkens zowel is ingedeeld onder de rubriek 9.4.1.b. als onder de rubriek 9.4.1.c. en dat de gevraagde uitbreiding met mestopslag zowel is ingedeeld onder de rubriek 28.2.b. als onder de rubriek 28.2.c.;

Overwegende dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat er geen maatregelen zijn voorzien om de emissies van ammoniak vanuit de stallen te reduceren, zodat deze onvermijdelijke emissies aanleiding zullen geven tot geurhinder voor de onmiddellijke omgeving en deze emissies het grondwater zullen verontreinigen omdat de depositie van de ammoniakemissies hoofdzakelijk zullen gebeuren binnen een straal van 500 meter rond de inrichting waarbij gesteld kan worden dat de inrichting gelegen is binnen een beschermingszone

type III van een waterwinningsgebied (volgens het Grondwaterdecreet dd. 24-01-1984 en bij besluit dd. 06-12-1993);

Overwegende dat uit het onderzoek van de zaak is gebleken dat de omgeving dicht bebouwd is (binnen een straal van 150 meter rond de inrichting zijn er ca. 45 woningen gelegen) en dat een gedeelte van de bebouwde dorpskern van Rukkelingen-Loon gelegen is in de overheersende windrichting, dat door de gevraagde uitbreiding met 147 varkens de geurhinder voor de omgeving zeker nog zal toenemen;

Overwegende dat door het toekennen van de gevraagde vergunning (uitbreiding met 147 varkens en mestopslag) dit onvermijdelijk zal leiden tot een toename van het nitraatgehalte in het grondwater wat een risico inhoudt voor de gezondheid van de bevolking en wat in dit geval bijzondere aandacht vergt gezien de ligging van de inrichting in een beschermingszone type III van een waterwinningsgebied (volgens het Grondwaterdecreet dd. 24-01-1984 en bij besluit dd. 06-12-1993);

Overwegende dat, rekening houdend met het voorgaande, er voldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de aangevraagde uitbreiding (uitbreiding met 147 varkens en 100 m³ vaste mest) ter plaatse wel degelijk hinder en/of gevaar zullen opleveren voor de buurt en het milieu aldaar”;

2. Ten gronde

2.1.1. Overwegende dat de verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing gesteund is “op het ongunstig advies van de Vlaamse Landmaatschappij dat vooral inhield dat niet werd voldaan aan de afstands- en inplantingsregels van Vlarem II”, terwijl aan die regels wel is voldaan;

2.1.2. Overwegende dat met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het middel feitelijke grondslag ontbeert, nu uit de hoger weergegeven motivering van het bestreden besluit blijkt dat de bedoelde afstands- en inplantingsregels niet toepasselijk worden geacht, doch geoordeeld werd dat desondanks “de vergunningverlenende overheid ... op basis van andere elementen de gevraagde milieuvergunning (kan) weigeren”; dat het middel bijgevolg niet opgaat;

2.2.1.1. Overwegende dat het tweede middel als volgt wordt ontwikkeld :

“Dat de andere argumenten die worden aangehaald door de Bestendige Deputatie steeds dienen beschouwd te worden in het licht van het feit dat de afstands- en inplantingsregels werden nageleefd;

Dat men als bijkomend argument de geurhinder aanhaalt, dewelke zou kunnen veroorzaakt worden door het feit dat er geen extra maatregelen werden genomen tegen bijkomende ammoniakemissie;

Aangezien echter deze maatregelen niet dienen genomen te worden indien aan de afstands- en inplantingsregels is voldaan, zoals in casu;

Dat het bovendien opvalt dat vanuit de buurt, die nochtans volgens de Bestendige Deputatie hinder zou ondervinden, nooit eerder klachten werden geformuleerd en dat tegen de milieuvergunningaanvraag tijdens het openbaar onderzoek door de buurtbewoners geen enkel bezwaar werd ingediend;

Dat er rekening mee moet gehouden worden dat het bedrijf gelegen is in een zeer agrarische Haspengouwse gemeente, waar men weinig hinder ondervindt van dergelijke bedrijven, daar men deze gewoon is, gezien de decennia lange traditie van het inplanten van dergelijke bedrijven in de agrarische dorpskernen;

Aangezien eveneens werd gewezen op het risico van nitraattoename;

Dat men echter hier duidelijk tegenstrijdige argumenten aanhaalt, daar aan de normen van het mestdecreet zijn voldaan en er voldoende mestafzet is, zodanig dat het risico op nitraattoename dan ook volledig ondervangen wordt door het naleven van de regels van het mestdecreet;

Dat deze argumenten dan ook volkomen tegenstrijdig zijn”;

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert :

“1.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, verzoekende partij ten onrechte beweert dat er totaal geen maatregelen moeten genomen worden om ammoniakemissies vanuit de stallen te reduceren wanneer de afstands- en inplantingsregels van artikel 5.9.4.3 en 5.9.4.4 van Vlarem II niet van toepassing zijn;

dat echter ook los van de vraag of er afstands- en inplantingsregels gelden, wanneer de ammoniakemissies geurhinder en verontreiniging van het grondwater veroorzaken, maatregelen tot reducering van de emissies noodzakelijk zijn;

dat in casu het bedrijf ook nog ingeplant is in een dicht bebouwde omgeving, alsook in een beschermingszone type III van een waterwinningsgebied, zodat in dit geval de nodige voorzorgsmaatregelen zeker vereist zijn;

dat bovendien de geurhinder door de uitbreiding met maar liefst 147 varkens op zich, ook los van de ammoniakemissies reeds een reden was voor ons College om de milieuvergunning te weigeren, daar binnen een straal van 150 meter rond de inrichting er circa 45 woningen gelegen zijn en ook een gedeelte van de bebouwde dorpskern van Rukkelingen-Loon in de overheersende windrichting gelegen is;

dat verzoekende partij verder ten onrechte beweert dat er vanuit de buurt nooit eerder klachten werden geformuleerd tegen geurhinder; dat immers tijdens het openbaar onderzoek dat georganiseerd werd naar aanleiding van verzoekers eerste aanvraag tot uitbreiding dd. 23 maart 1995 met eveneens 147 varkens, er vier bezwaarschriften ingediend werden door de buurt in verband met geurhinder en watervervuiling; dat tijdens de vorige procedure ook het Bestuur Preventieve en Ambulante Gezondheidszorg van de Administratie Gezondheidszorg een negatief advies verstrekte met het oog op de bescherming van de volksgezondheid, meer bepaald wegens geurhinder en watervervuiling (zie inventaris stuk nr. 64);

dat daarenboven ook tijdens de huidige procedure diverse adviezen wezen op het gevaar van geurhinder en verontreiniging van het grondwater, met name

1. het ongunstig advies van het Bestuur Milieuvergunningen van de AMINAL :
 - * de inrichting is gelegen op ca. 300 meter van een park en recreatiegebied op ca. 10 meter van de naaste vreemde woning de bebouwing binnen een straal van 100 meter bedraagt ca. 20 woningen
 - * de gevraagde uitbreiding zal de geurhinder voor de onmiddellijke omgeving verhogen
 - * de bewoonde dorpskern is gelegen in de overheersende windrichting, er is dichte bebouwing in de omgeving van de inrichting
 - * het bedrijf is gelegen in een afgebakende beschermingszone type III, behorend bij een waterwinningsgebied
2. het unaniem gunstig advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie :
 - * de inplanting in een vrij dichte bebouwing, de geurhinder is bepalend, deze zal door de gevraagde uitbreiding met 147 varkens zeker toenemen
 - * de ligging van de inrichting in een beschermingszone type III van het waterwinningsgebied;

dat het bijgevolg niet zo is dat 'men' weinig hinder ondervindt van het bedrijf van verzoeker VAN EYCK, zoals deze nochtans in zijn verzoekschrift beweert; dat verder het argument dat het bedrijf van verzoeker gesitueerd is in een landelijke Haspengouwse gemeente toch geen vrijgeleide is om totaal geen rekening te moeten houden met de overdreven geurhinder die bij uitbreiding het bedrijf van verzoeker zou veroorzaken, te meer daar op nauwelijks 300 meter afstand een park en recreatiegebied gelegen is;

dat het tweede onderdeel van het eerste middel eveneens ongegrond is;

1.3. Overwegende dat, wat tenslotte het derde onderdeel van het eerste middel betreft, het ook niet betekent, zoals verzoeker nochtans meent te mogen stellen, dat van het ogenblik af dat er aan de normen voldaan is van het mestdecreet dat betrekking heeft op de mestafzetmogelijkheden van het bedrijf, er geen enkel risico meer bestaat op een toename van het nitraatgehalte in het grondwater;

dat immers de emissies van ammoniak uit de stallen hiertoe reeds aanleiding kunnen geven;

dat ook de mestopslagcapaciteit voor mengmest van verzoekers uitgebreide varkenshouderij slechts 5,88 maanden bedraagt, terwijl artikel 5.9.2.3, §1 van Vlarem II een opslagcapaciteit van minimaal 6 maanden vereist (zie advies van de Vlaamse Landmaatschappij dd. 7 mei 1996, inventaris nr. 30) zodat deze

capaciteit te gering is en er derhalve niet voldaan is aan de normen van het mestdecreet;

dat de kwetsbaarheid van het grondwater van de gemeente Heers ook grenst aan het kwetsbare tot uiterst kwetsbare (zie verslag van de Administratie Gezondheidszorg in de vorige gelijkaardige procedure, inventaris nr. 64);

dat het bedrijf van verzoeker bovendien nog specifiek gelegen is in een beschermingszone type III van een waterwinningsgebied;

dat zodoende de vrees van ons College voor toename van het nitraatgehalte in het grondwater door de uitbreiding van het bedrijf met 147 varkens en mestopslag niet onlogisch is en bijgevolg één van de valabele argumenten is om de milieuvergunning aan verzoeker te weigeren;

dat de volksgezondheid uiteraard toch van essentieel belang is;

dat de door ons College aangehaalde reden en gegeven beoordeling dan ook zeker niet als onredelijk kunnen worden beschouwd;

dat zodoende ook het derde onderdeel van het eerste middel faalt naar recht;

dat derhalve het bestreden besluit dd. 8 augustus 1996, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, klaarblijkelijk niet gesteund is op tegenstrijdige argumenten, maar wel degelijk afdoende en correct gemotiveerd is;

dat het eerste door verzoekende partij ingeroepen middel dan ook in al zijn onderdelen onontvankelijk, minstens volstrekt ongegrond is”;

2.2.1.3. Overwegende dat de uiteenzetting van de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als volgt kan worden samengevat :

Hij betoogt dat de wetgever de problematiek van de varkens- en veebedrijven heeft onderkend en maatregelen heeft genomen die zich weerspiegelen in Vlarem II, het mestdecreet en andere regelgevingen.

Door het uitvaardigen van een zeer uitgebreide en gedetailleerde regelgeving werd aan de exploitanten van landbouwbedrijven, veebedrijven, varkenshouderijen e.d.m. rechtszekerheid en houvast geboden.

Zij wisten aan welke regels zich te houden opdat de exploitatie zou worden toegelaten.

Van de andere kant mochten de exploitanten verwachten dat, wanneer zij zich aan de regels hielden, zij ook de vergunningen voor hun exploitatie zouden bekomen.

Hoewel voldaan wordt aan de inplantingsregels en aan het meststoffendecreet legt de verwerende partij deze vaststelling naast zich neer en

beroept zij zich op een quasi discretionaire bevoegdheid om de vergunning te weigeren omwille van geurhinder en een verhoging van het nitraatgehalte.

Op die wijze worden het mestdecreet en Vlarem II compleet uitgehold daar geen enkele exploitant nog weet of hij zijn vergunning zal krijgen.

Verzoeker betoogt voorts :

“Er mag meteen worden opgemerkt dat er in een straal van enkele honderden meters rond het bedrijf van concluant in de dorpskern van Rukkelingen-Loon vier boerderijen gevestigd zijn, m.n. drie varkenshouders en één runderbedrijf.

De varkenshouders hebben gemiddeld 500 varkens.

De tolerantie met betrekking tot geurhinder in deze landelijke haspengouwse gemeente is dan ook veel groter dan elders.

De adviezen, die spreken over een ‘zekere’ toename van de geurhinder door de uitbreiding van de inrichting van concluant, zijn allen gegeven op basis van loutere papieren gegevens zonder ter plaatse een onderzoek in te stellen.

Men kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat deze papieren adviezen opwegen tegen het naleven van de wettelijke bepalingen door concluant.

De stallen van concluant liggen allen op 30 à 35 meter van de straat verwijderd.

Aan de achterzijde van deze stallingen treft men alleen nog landbouwgronden aan.

De dichtstbijgelegen woning, die op tien meter van het perceel van concluant gesitueerd is, ligt verder dan tien meter van de bewuste stallen.

Het is overigens de woning van de eigen zuster van concluant.

Het bedrijf van concluant, meer bepaald de stallingen zelf, bevinden zich binnen het beschermingsgebied type 3 van het waterwingebied.

Zowat de hele gemeente Rukkelingen-Loon bevindt zich in dit gebied.

Het grootste gedeelte van de gronden, waarop de mestafzet van het bedrijf gebeurt, bevindt zich echter buiten dit beschermingsgebied.

Het waterwinningsgebied zelf situeert zich op ruim 500 meter van de exploitatiezetel en uit de overheersende windrichting.

Het kwestieuze park- en recreatiegebied is wellicht wel zo ingekleurd op de gewestplannen, doch wordt niet voor deze bestemming gebruikt.

De bebouwing binnen de straal van 100 meter rond het bedrijf van concluant is veel minder dan rond de andere bedrijven in de buurt.

Met al deze elementen wordt duidelijk geen rekening gehouden.

Van de ene kant stelt men dat men zijn beslissing tot weigering van de vergunning niet steunt op de afstandsregels en het mestdecreet, terwijl men van de andere kant zuiver theoretisch twee argumenten in verband met geurhinder en nitraatgehalte aanhaalt, die de vaststelling dat er geen onverenigbaarheid is met de regelgeving terzake teniet doen.

Er is dus een duidelijke tekortkoming in de materiële motiveringsplicht”;

2.2.1.4. Overwegende dat de verzoeker in zijn laatste memorie nog in de volgende zin betoogt :

Hij argumenteert dat de verwerende partij geen onderzoek in concreto uitvoerde op het bedrijf of in de omgeving, doch zich op louter theoretische overwegingen steunt. Die partij gaat er vanuit dat de gevraagde uitbreiding zeker een verhoging van de geurhinder en een gevaar voor watervervuiling zal betekenen, zonder dit echter te toetsen aan de concrete omstandigheden van het bedrijf van de verzoeker.

De verzoeker betoogt voorts dat het bedrijf ligt in een landelijke gemeente die heel wat veeteeltbedrijven herbergt, zodat de geur eigenlijk tot het dagelijks leven behoort en bijgevolg diende te worden nagegaan of deze geur in concreto nog als hinderlijk kon worden beschouwd.

Hij vraagt zich af of de gemiddelde omwonende het verschil wel zal ruiken met de 147 extra dieren.

Hij stelt dat er geen toename van de geurhinder zal zijn.

Ook wat betreft de waterverontreiniging gebeurde geen toetsing in concreto, en ook hier ging de verwerende partij niet verder dan theoretische beschouwingen.

Tenslotte betoogt de verzoeker dat hij wel degelijk maatregelen nam om de ammoniakuitstoot te beperken, en hij zet deze maatregelen uitvoerig uiteen. Hij staat ook stil bij de maatregelen inzake geurbepanking;

2.2.2. Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

2.2.2.1. De omstandigheid dat een vergunningsaanvraag voldoet aan de inplantings- en afstandsregels van Vlarem II of dat zij voldoet aan de stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften of de voorschriften van het meststoffendecreet neemt niet weg dat de vergunningverlenende overheid, gebruik makende van haar discretionaire bevoegdheid, de plicht heeft elke aanvraag te beoordelen, rekening

houdend met alle feitelijke gegevens, inzonderheid de kenmerken van de inrichting en de plaatselijke toestand.

Aldus zal zij de hinder voor de omwonenden (bv. geurhinder) en voor het leefmilieu in de omgeving (bv. watervervuiling) kunnen en moeten evalueren.

Voorts is het niet zo, zoals de verzoeker laat uitschijnen, dat het louter voldoen aan de inplantings- en afstandsregels de exploitant er automatisch van ontslaat hinderbeperkende maatregelen (bv. om ammoniakemissies te verhinderen of te beperken) te nemen.

2.2.2.2. De omstandigheid dat tijdens het openbaar onderzoek dat aan het nemen van het bestreden besluit is voorafgegaan, geen klachten werden geuit, evenals de omstandigheid dat het bedrijf ligt in een zeer agrarische gemeente, dienen vanzelfsprekend bij de beoordeling te worden betrokken, doch brengen op zich niet mee dat de vergunning moet worden toegestaan.

Het volstaat dat een beslissing steunt op gegevens die feitelijk correct zijn en op grond waarvan de vergunningverlenende overheid redelijkerwijze de beslissing kon nemen.

De Raad van State vermag zich niet in de plaats van de bevoegde overheid te stellen bij deze beoordeling, doch oefent slechts een marginaal toezicht uit.

2.2.2.3. De hoger geciteerde motivering van het bestreden besluit is, wat de geurhinder en de ammoniakemissies betreft, feitelijk juist en niet kennelijk onredelijk.

De verzoeker betwist in zijn inleidend verzoekschrift en zijn memorie van wederantwoord niet dat hij geen maatregelen nam om de ammoniakemissies te reduceren.

Evenmin betwist hij dat de omgeving dicht bebouwd is : 45 woningen in een straal van 100 meter, en dat een gedeelte van de bebouwde dorpskern van Rukkelingen-Loon gelegen is in de overheersende windrichting.

Op grond van die gegevens kon de verwerende partij redelijkerwijze van oordeel zijn dat de gevraagde uitbreiding aanleiding zou geven tot onaanvaardbare hinder, inzonderheid geurhinder.

Dit motief is afdoende om de gevraagde vergunning te weigeren.

Wat betreft de geurhinder vindt het bestreden besluit trouwens steun in een aantal van de uitgebrachte adviezen, met name de adviezen van de provinciale deskundige leefmilieu, het bijkomend advies van de afdeling milieuvergunningen van AMINAL, en het unaniem advies van de provinciale milieuvergunningscommissie.

2.2.2.4. De omstandigheid dat er nog andere bedrijven in de buurt liggen en dat de inrichting ligt in een uitgesproken ruraal gebied neemt niet weg dat de vergunning kan geweigerd worden op basis van de geurhinder.

2.2.2.5. Uit de toepasselijke regelgeving vloeit voort dat de aanvrager een omstandig dossier moet indienen op grond waarvan het onderzoek wordt gevoerd en de uiteindelijke beslissing genomen.

Niets belet de overheid om een afstapping ter plaatse te doen, maar het is even goed zeer wel mogelijk dat zij op basis van een goed gestoffeerd dossier met kennis van zaken een beslissing kan nemen. Als zij aldus handelt steunt zij zich niet op louter theoretische overwegingen, zoals de verzoeker het uitdrukt.

2.2.2.6. Wat betreft de maatregelen om de ammoniakuitstoot te beperken, moet worden vastgesteld dat de door de verzoeker in zijn laatste memorie ontwikkelde argumentatie niet voorkomt in zijn verzoekschrift en slechts zeer embryonaal in zijn memorie van wederantwoord.

In het verzoekschrift wordt betoogd dat geen extra maatregelen tegen ammoniakemissie dienden te worden genomen, vermits aan de afstands- en inplantingsregels is voldaan. In de memorie van wederantwoord lezen we dat de verzoeker geen bouwkundige of technische maatregelen nam om de ammoniakemissie tegen te gaan.

In die omstandigheden is de desbetreffende argumentatie in de laatste memorie een onontvankelijke uitbreiding van het middel.

Om dezelfde redenen is de nieuwe argumentatie met betrekking tot de geurhinder onontvankelijk.

2.2.2.7. Het middel is bijgevolg ongegrond;

2.3.1.1. Overwegende dat het derde middel als volgt is geformuleerd :

“Aangezien overigens verzoeker van oordeel is dat er een stilzwijgende milieuvergunning werd verleend, dit zowel voor de uitbreiding als wellicht ook voor de hernieuwing voor 20 jaar;

Dat inderdaad bij een beroep door een bestuur, zoals de Vlaamse Landmaatschappij, tegen een door het Schepencollege verleende vergunning, de beslissing van de Bestendige Deputatie aan de aanvrager van de vergunning dient te worden ter kennis gebracht binnen de vier maanden + tien dagen, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het hoger beroep;

Aangezien het beroepschrift van de Vlaamse Landmaatschappij door de Bestendige Deputatie werd ontvangen op 3 april 1996;

Dat bijgevolg de beslissing had moeten meegedeeld zijn voor 13 augustus 1996;

Dat deze beslissing werd meegedeeld op 16 augustus 1996;

Dat blijkens de beslissing van de Bestendige Deputatie op 27 juni 1996 weliswaar de termijn om de beslissing te nemen met één maand werd verlengd, hierbij steunend op het decreet van 22 december 1993 tot begeleiding van de begroting 1994;

Dat verzoeker van oordeel is dat deze regel enkel sloeg op het jaar 1994, gezien het specifiek werd genomen voor de begroting 1994;

Dat bovendien verzoeker nooit op de hoogte werd gesteld van de beslissing van de Bestendige Deputatie om de termijn met één maand te verlengen;

Dat bovendien verzoeker de motivering van deze beslissing nooit heeft kunnen controleren, zodat hij ervan uitgaat dat deze beslissing niet gemotiveerd was;

Dat bijgevolg de beslissing van de Bestendige Deputatie laattijdig aan verzoeker werd meegedeeld, zodanig dat hem een stilzwijgende vergunning werd verleend”;

2.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert :

“dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat überhaupt aan verzoeker geen stilzwijgende vergunning voor de hernieuwing van de bestaande vergunning kan toegekend zijn;

dat immers het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Heers hierover geen uitspraak gedaan heeft in 1ste aanleg zodat de aanvraag tot hernieuwing aldus stilzwijgend geweigerd werd en verzoeker tegen deze stilzwijgende weigering geen beroep aangetekend heeft bij ons College, zodat ons College niet bevoegd is om hierover te statueren;

dat aan verzoeker echter evenmin een stilzwijgende vergunning voor de uitbreiding van zijn bedrijf kan toegekend zijn;

dat het toch geenszins de bedoeling van de decreetgever kan geweest zijn om de mogelijkheid van verlenging van de behandelingstermijn inzake milieuvergunningen slechts voor één jaar te voorzien;

dat immers in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning een artikel 23bis werd ingevoegd waarin de termijnverlenging werd bepaald en dit door artikel 51 van het decreet van de Vlaamse Raad van 22 december 1993; dat hierdoor het decreet van 28 juni 1985 dan ook in die gewijzigde versie van kracht is geworden;

dat het uiteraard niet is omdat aan de titel van het decreet van 22 december 1993 de woorden ‘tot begeleiding van de begroting 1994’ werden toegevoegd dat al de erin voorziene decreetswijzigingen slechts één jaar van kracht zouden zijn;

dat dit argument dan ook elke juridische grondslag mist;

dat verzoekende partij VAN EYCK eveneens volstrekt ten onrechte beweert dat zij niet op de hoogte werd gesteld van de verlenging van de behandelings-termijn door ons College;

dat zij immers hiervan door de inspecteur-generaal van de 3de Directie van het Provinciebestuur in kennis werd gesteld bij aangetekend schrijven dd. 28 juni 1996 met als bijlage een afschrift van ons besluit dd. 27 juni 1996 houdende verlenging van de behandelingstermijn;

dat het borderel met de stempel van het postkantoor Hasselt I de aangetekende verzending dd. 28 juni 1996 onbetwistbaar aantoon (zie inventaris stuk 40 en 40 a);

dat verzoeker die aldus kennis had van het verlengingsbesluit dd. 27 juni 1996 van ons College, er binnen de 60 dagen geen beroep tot nietigverklaring tegen ingesteld heeft voor uw Raad, zodat het besluit dd. 27 juni 1996 volle rechtskracht heeft bekomen en de termijn om te beslissen voor ons College derhalve pas verstreek op 4 september 1996;

dat de beslissing tot weigering van de milieuvergunning dd. 8 augustus 1996 aan verzoeker bijgevolg ruimschoots binnen de termijn werd meegedeeld en er vanzelfsprekend geen sprake kan zijn van een aan verzoeker verleende stilzwijgende vergunning;

dat derhalve ook het tweede door verzoekende partij ingeroepen middel in al zijn onderdelen volstrekt ongegrond is”;

2.3.2. Overwegende dat artikel 23 bis van het milieuvergunningsdecreet, waarin de mogelijkheid tot verlenging van de beslissingstermijn wordt voorzien, in dat decreet werd ingevoegd bij artikel 51 van het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994; dat die bepaling nergens stelt slechts een beperkte geldigheidsduur te hebben; dat zij derhalve voor onbepaalde tijd geldt, ongeacht het opschrift van het decreet van 22 december 1993, waaraan geen enkele normatieve kracht kan worden toegeschreven; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij op goede gronden aanvoert dat de bedoelde beslissing tot verlenging met één maand van de beslissingstermijn wel degelijk aan de verzoeker werd betekend; dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat het vierde middel als volgt luidt :

“Aangezien ondergeschikt mag worden opgemerkt dat bij een eerdere aanvraag voor hetzelfde bedrijf dd. 22.03.1995 op 09.08.1995 door de Vlaamse Landmaatschappij een gunstig advies werd verleend, overwegende dat :

- de inrichting gelegen is in een gemeente met actuele bemestingsdruk van 62 kg/ha (witte gemeente),
- grondgebonden mestafzet voldoende is,
- inrichting een gesloten bedrijf vormt,
- dat aan de vereiste mestopslagcapaciteit van zes maanden quasi voldaan wordt.

Dat aan deze mestopslagcapaciteit thans volgens de beslissing van de Bestendige Deputatie niet wordt voldaan;

Dat er echter geen enkele wijziging is gebeurd tussen de aanvraag dd. 22.03.1995 en de huidige aanvraag, zodanig dat het onmogelijk is dat intussen aan de mestopslagcapaciteit niet zou zijn voldaan”;

dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog aanvoert dat dit het rechtszekerheidsbeginsel schendt;

2.4.2. Overwegende dat het middel niet opgaat, alleen al omdat het geen wettigheidskritiek op het bestreden besluit zelf inhoudt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.